

NORA ROBERTS

De zwarte roos

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2005 Nora Roberts

Oorspronkelijke titel: *Black Rose*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2009 HarperCollins Holland

Vertaling: Els Papelard

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: ChristinaPrinn / Getty Images; kostins / Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0362 7

ISBN 978 94 027 5089 8 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juni 2019

Originele uitgave verschenen bij Jove Books, New York.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Harper House
december 2004

Zonsopgang, de ontwakende belofte van een nieuwe dag, was haar favoriete tijd om hard te lopen.

Het hardlopen zelf was iets wat moest worden gedaan, drie dagen per week, zoals alle andere karweitjes en plichten. En Rosalind Harper deed wat gedaan moest worden.

Ze liep hard voor haar gezondheid. Een vrouw die onlangs haar zevenenveertigste verjaardag had beleefd – ‘gevierd’ kon ze het moeilijk noemen in deze fase van haar leven – moest om haar gezondheid denken. Ze liep hard om sterk te blijven, omdat ze kracht wilde en nodig had. En ze liep hard uit ijdelheid. Haar lichaam zou nooit meer zijn zoals toen ze twintig was, of zelfs dertig, maar verdraaid nog aan toe, het zou het beste lichaam zijn dat ze op haar zevenenveertigste kon hebben.

Hoewel ze geen echtgenoot had, geen minnaar, had ze een imago op te houden. Ze was een Harper, en Harpers hadden hun trots.

Maar, lieve hemel, het onderhoud viel niet mee.

Gekleed in een trainingspak tegen de ochtendkou, ging ze via de balkondeuren haar slaapkamer uit.

Iedereen in huis sliep nog.

Haar huis, dat te leeg was geweest, werd nu weer bewoond, en het was er nog maar zelden volkomen stil.

Om te beginnen woonde David er, haar surrogaatzoan, die haar huis op orde hield, haar amuseerde wanneer ze daar behoefte aan had en haar met rust liet wanneer ze alleen wilde zijn. Niemand kende haar stemmingen zo goed als David.

Verder woonde Stella er, met haar twee lieve zoontjes. Het was een fortuinlijke dag geweest, dacht Roz terwijl ze op het terras haar spieren losmaakte, toen ze Stella Rothchild had aangenomen als manager van haar kwekerij. Natuurlijk zou Stella binnenkort verhuizen en die twee schatten van jongens meenemen, maar na haar trouwen met Logan – en was dat geen goed paar? – zou ze maar een paar kilometer verderop wonen.

Hayley zou er nog steeds zijn, het huis bezielend met al haar jeugd en energie. Dankzij nog zo'n gelukkig toeval en een vage en verre familierelatie was Hayley – destijds zes maanden zwanger – op haar drempel beland. In Hayley had ze de dochter naar wie ze altijd heimelijk had verlangd en was ze als extraatje ook nog eregrootmoeder van de schattige kleine Lily.

Ze had niet beseft hoe eenzaam ze was, bedacht Roz, tot die meiden waren gekomen om de leegte te vullen. Met het vertrek van twee van haar drie zoons was het huis te groot, te stil geworden.

En een deel van haar vreesde de dag waarop Harper, haar eerstgeborene, haar steun en toeverlaat, zou vertrekken uit het gastenverblijf, dat op een steenworp afstand van het hoofdgebouw stond.

Maar zo was het leven. Niemand wist beter dan een tuinier dat het leven nooit statisch was. Cycli waren noodzakelijk, want zonder cycli was er geen bloeitijd.

In een kalm gangetje liep ze de trap af, genietend van haar in ochtendnevel gehulde wintertuinen. Kijk eens hoe mooi haar lamsoren erbij stonden, met hun zilverkleurige blaadjes bedekt met dauw. En de vogels hadden de glanzende vruchtjes van haar rode appelbes tot nog toe met rust gelaten.

Om haar spieren tijd te geven om op te warmen, en zichzelf tijd om van de tuinen te genieten, liep ze in wandelpas langs de zijkant van het huis naar voren. Op de oprijlaan versnelde ze haar pas tot een sukkeldrafje – een lange slanke vrouw met haar zwarte haar in

een vlot kort kapsel geknipt. Haar ogen, honingbruin als rijpe whiskey, overzagen het terrein: de hoge magnolia's, de tere kornoeljes, het groepje sierstruiken, de zee van viooltjes die ze pas een paar weken eerder had geplant, en de perken waarvan de bloemen nog een beetje langer op zich zouden laten wachten.

Naar haar mening bestond er in heel West-Tennessee geen landgoed dat kon wedijveren met Harper House. Zoals geen huis kon tippen aan zijn statige elegantie.

Gewoontegetrouw draaide ze zich aan het eind van de oprijlaan om en maakte pas op de plaats om het huis door de pareldruppeltjes van de mist te bekijken.

Het stond er voornaam bij, met zijn combinatie van Griekse renaissance en gotiek. De warmgele natuursteen stak zacht af tegen het helderwitte lijstwerk. Een dubbele trap leidde naar het balkon dat om de eerste verdieping heen liep en vormde een bekroning van de overdekte entree op de begane grond.

Ze hield van de hoge ramen, het kantachtige houtwerk van de balustrade langs de tweede verdieping, de ruimte van het huis en de erfenis die het vertegenwoordigde. Ze had het huis gekoesterd, ervoor gezorgd, ervoor gewerkt, sinds het na de dood van haar ouders haar eigendom was geworden. Ze had er haar zoons grootgebracht, en toen ze haar echtgenoot had verloren, had ze er om hem getreurd.

Op een dag zou ze het overdragen aan Harper, zoals het was overgedragen aan haar. En goddank wist ze zeker dat hij er net zoveel van hield als zij en er net zo goed voor zou zorgen.

Wat het haar had gekost, was niets vergeleken met wat het haar gaf, zelfs op dit moment, nu ze er aan het eind van de oprijlaan door de ochtendmist naar stond te kijken.

Alleen kreeg ze door hier te staan haar vijf kilometer niet gelopen. Ze zette koers in westelijke richting, en hoewel er zo vroeg nog weinig of geen verkeer was, bleef ze aan de kant van de weg.

Om haar gedachten af te leiden van de ergerlijke lichaams oefening begon ze een lijstje op te stellen van wat er die dag moest worden gedaan. De zaailingen van de eenjarige planten waren inmiddels zo groot dat hun kiemblaadjes konden worden verwijderd. Ze moest alle zaailingen controleren op tekenen van schimmel. Een deel van de oudere plantjes zou groot genoeg zijn om te worden verspeend.

Het schoot haar te binnen dat Stella had gevraagd om meer amaryllissen, meer bloembakken met geforceerde bollen, meer kransen en poinsettia's voor de kerstverkoop. Ze zou Hayley de kransen laten maken. Het meisje had feeling voor dat soort werk.

Verder moest er iets worden gedaan aan de buiten gekweekte kerstbomen en hulststruiken. Gelukkig kon ze dat gedeelte van het werk aan Logan overlaten.

Ze moest Harper vragen of er al meer van de kerstcactussen die hij had geënt, klaar waren voor de verkoop. Ze wilde er zelf ook twee.

In gedachten was ze alle werkzaamheden op de kwekerij af aan het gaan, toen ze langs In the Garden kwam. De verleiding was groot – zoals altijd – om van de weg af te gaan, de steenslagweg naar de ingang op, om zichzelf te trakteren op een privébezoek van wat ze van de grond af had opgebouwd.

Stella had voor de feestdagen alle registers opengetrokken, constateerde Roz met genoegen. Voor het lage gebouw dat dienstdeed als entree naar de winkelruimte had ze groene, roze, witte en rode kerststerren gegroepeerd in een feestelijke kleurenzee. Boven de deur had ze een krans gehangen met eromheen minuscule witte lichtjes, en de kleine witte den die ze had opgegraven uit het veld stond versierd op de voorveranda. Witte viooltjes, glanzende hulst en winterharde salvia's maakten het geheel nog aantrekkelijker en zouden de kerstomzet zeker bevorderen.

Weerstand biedend aan de verleiding, liep Roz door.

Zo niet deze dag, dan beslist later deze week moest ze tijd vrijmaken om de rest van haar kerstinkopen te doen – of in ieder geval het grootste deel ervan. Er zouden feestjes zijn waar ze haar gezicht moest laten zien, en ze had besloten ook zelf een partijtje te geven. Het was al een poosje geleden dat ze het huis had opengesteld voor een groot feest.

Daar was de scheiding, erkende ze, in elk geval deels debet aan. Na haar domme, en genadig korte, verbintenis met een leugenaar en bedrieger had ze zich zo dom en gegriefd gevoeld, zich zo geschaamd, dat ze niet in de stemming was geweest voor feestjes.

Nu was het tijd om dat achter zich te laten, hield ze zich voor, net zoals ze hém achter zich had gelaten.

Het feit dat Bryce Clerk terug was in Memphis, maakte het des te belangrijker dat ze haar leven, in het openbaar en privé, precies zo leidde als zij verkoos.

Na tweeënhalve kilometer, op een punt dat werd gemarkeerd door een oude, door de bliksem getroffen bitternoot, keerde ze om. Haar haren en sweater waren nat van de ijle mist, maar haar spieren waren warm en los. Het was oneerlijk, vond ze, dat alles wat men over lichaamsbeweging beweerde, waar was.

Ze zag een hert schuin de weg oversteken, zijn vacht dik voor de winter, zijn ogen waakzaam vanwege de indringing van een mens.

Je bent mooi, dacht Roz, hijgend de laatste kilometer aflegend. Maar blijf alsjeblieft uit mijn tuinen. Ze mocht niet vergeten dat ze haar tuinen nog een keer moest behandelen met afweermiddel voordat het hert en zijn maatjes zouden besluiten er een lekker hapje te komen halen.

Toen ze de bocht naar de oprijlaan rondde, hoorde ze gedempte voetstappen. Even later zag ze een gedaante in haar richting komen. Ondanks de mist herkende ze de andere matineuze persoon zonder enige moeite.

Ze stopten beiden, maakten pas op de plaats, en ze keek haar zoon grijnzend aan.

‘Wat ben jij vroeg vanochtend.’

‘Ik wilde vroeg genoeg op en buiten zijn om jou te treffen.’ Hij streek door zijn donkere haar. ‘Met al die festiviteiten voor Thanksgiving en daarna je verjaardag, leek het me beter om voor de kerst het overvloedige gewicht weg te werken.’

‘Jij komt nooit een onsje aan. Irritant genoeg.’

‘Mijn spieren zijn slap.’ Hij rolde met zijn schouders en daarna met zijn ogen, die net zo whiskeybruin waren als de hare, en lachte. ‘Bovendien mag ik niet achterblijven bij mijn moeder.’

Hij leek op haar. Zijn gezicht had onmiskenbaar dezelfde trekken als het hare. Maar als hij glimlachte, zag ze zijn vader.

‘Dat wil ik zien, jongeman. Hoeveel kilometer ga je lopen?’

‘Hoeveel heb jij er gelopen?’

‘Vijf.’

Hij grijnsde. ‘Dan loop ik er zesenhalf.’ In het voorbijgaan gaf hij haar een klopje op de wang.

‘Om hem te pesten had ik acht moeten zeggen.’ Ze grinnikte en liep als coolingdown in een langzamer tempo over de oprijlaan.

Goddank, dat zit er weer op voor vandaag, dacht ze toen ze het huis zag opdoemen uit de mist. Ze liep eromheen om via dezelfde kant als ze was vertrokken naar binnen te gaan.

Het huis was stil en mooi.

En het spookte er.

Nadat ze had gedoucht, liep ze in haar werkkleding de hoofdtrap af die de vleugels splitste. Daar hoorde ze de eerste tekenen van leven: Stella’s zoontjes die zich klaarmaakten voor school; Lily die zeurde om haar ontbijt. Goede geluiden, vond Roz. De bedrijvige geluiden van een gezin die ze zo lang had gemist.

Natuurlijk was het huis pas enkele weken daarvoor nog vol ge-

weest, toen al haar zoons thuis waren geweest voor Thanksgiving en haar verjaardag. En met Kerstmis zouden Austin en Mason ook weer thuis zijn. Meer kon een moeder van volwassen zoons niet verlangen.

De hemel wist dat ze tijdens hun jeugd vaak genoeg had gesnakt naar een beetje rust. Zomaar een uurtje absolute rust, met niets opwindenders omhanden dan in een heet bad liggen weken.

Maar daarna had ze juist te veel tijd tot haar beschikking gehad, nietwaar? Te veel rust, te veel lege ruimte. Dus was ze uiteindelijk getrouwd met een gehaaide schoft, die haar geld had gejat om indruk te kunnen maken op de sletjes met wie hij haar bedroog.

Gedane zaken nemen geen keer, bracht ze zichzelf onder ogen. En het diende ook geen enkel doel om stil te blijven staan bij het verleden.

Ze ging de keuken in, waar de verlokkelijke geur van verse koffie hing en waar David iets aan het kloppen was in een kom.

‘Goedemorgen, schoonheid. Hoe gaat het met mijn liefste meisje?’

‘Op en klaar om aan het werk te gaan.’ Uit een kast haalde ze een beker. ‘Hoe was je date gisteravond?’

‘Veelbelovend. Hij houdt van Grey Goose-martini’s en films van John Waters. Dit weekend proberen we een tweede ronde. Ga zitten. Ik ben wentelteefjes aan het maken.’

‘Wentelteefjes?’ Daar had ze een zwak voor. ‘Verdomme, David, ik heb net vijf kilometer hardgelopen om te voorkomen dat mijn achterwerk op mijn knieholten komt te hangen, en dan kom jij met wentelteefjes.’

‘Je hebt een prima achterwerk, en het komt zelfs niet in de buurt van je knieholten.’

‘Nog niet,’ mompelde ze, maar ze ging zitten. ‘Ik kwam Harper tegen aan het eind van de oprijlaan. Als hij erachter komt wat er op het menu staat, is hij zo hier.’

‘Ik maak er meer dan genoeg.’

Ze dronk haar koffie, terwijl hij de koekenpan verhitte.

Hij was knap als een filmster, slechts een jaar ouder dan Harper en een van de vreugden van haar leven. Als jongen was hij kind aan huis geweest, en nu zwaaide hij er zo ongeveer de scepter.

‘David... ik betrapte me er vanochtend twee keer op dat ik aan Bryce dacht. Wat betekent dat volgens jou?’

‘Dat je wentelteefjes nodig hebt,’ zei hij terwijl hij dikke sneden brood in zijn magische beslag doopte. ‘En waarschijnlijk heb je een aanval van feestdagenmelancholie.’

‘Ik heb hem er vlak voor de kerst uit gegooid. Daar komt het vermoedelijk door.’

‘En wat was het een vrolijke kerst, met die schoft buiten in de kou. Was het maar koud geweest. Had het maar ijs en kikkers en pestbuien geregend.’

‘Ik wil je iets vragen wat ik je toen nooit heb gevraagd. Waarom heb je me nooit verteld dat je zo’n hekel aan hem had?’

‘Waarschijnlijk om dezelfde reden dat jij mij niet hebt verteld wat een hekel je had aan die werkloze acteur met dat fake Britse accent op wie ik een paar jaar geleden gek dacht te zijn: ik houd van je.’

‘Dat is een goede reden.’ Ze boog zich naar het vuur dat hij had aangelegd in de kleine keukenhaard, dronk van haar koffie, voelde zich kalm en sterk. ‘Als je twintig jaar ouder en hetero kon worden, zouden we in zonde kunnen samenleven. Zou dat niet geweldig zijn?’

‘Schat...’ Hij legde een boterham in de koekenpan. ‘...jij bent het enige meisje ter wereld dat me zou kunnen verleiden.’

Glimlachend leunde ze met haar elleboog op de tafel, en ze liet haar kin rusten op haar vuist. ‘De zon komt door. Het wordt een mooie dag.’

Een mooie dag vroeg in december betekende voor een tuincentrum een drukke dag.

Roz had zoveel te doen, dat ze blij was dat ze geen weerstand had geboden aan het copieuze ontbijt dat David haar had voorgezet. Ze had namelijk geen tijd om te lunchen. Een hele tafel in haar kwekerij stond vol met zaaibakjes. De exemplaren die te jong waren om te worden verspeend, had ze al apart gezet, en nu begon ze met de eerste overplanting van de zaailingen die daar klaar voor waren.

Ze zette haar bakken, plastic potjes en turfpotjes op een rij. Een van haar favoriete bezigheden – iets wat ze zelfs nog liever deed dan zaaien – was het overplanten van sterke zaailingen in het onderkomen dat ze zouden hebben tot het tijd was om ze buiten te planten. Tot het tijd was om ze buiten te planten, waren ze alleen van haar.

Dit jaar experimenteerde ze met haar eigen potgrond. Ze had inmiddels ruim twee jaar samenstellingen uitgeprobeerd en geloofde dat ze nu het beste mengsel had gevonden, zowel voor gebruik binnenshuis als buiten. De potgrond voor buiten zou als het goed was ook prima geschikt zijn voor gebruik in de kas.

Nadat ze haar bakjes had gevuld uit de zak waarin ze de potgrond zorgvuldig had gemengd, testte ze de vochtigheid en keurde die goed. Voorzichtig tilde ze de jonge plantjes aan hun kiemblaadjes op. Bij het verplanten zorgde ze ervoor dat het steeltje in de pot net zover in de grond kwam als het in de zaaibak was geweest, waarna ze met geroutineerde vingers de aarde om de wortels aandrukte.

Ze vulde de ene pot na de andere, voorzag ze van etiketjes en neuriede afwezig mee met de muziek van Enya uit de draagbare cd-speler, die ze een van de basisbenodigdheden in een kas achtte. Daarna gaf ze de plantjes water waarin een beetje meststof was opgelost.

Ingenomen met de voortgang, liep ze door de achteringang naar de kas met vaste planten. Ze controleerde deze afdeling: planten die onlangs waren opgekweekt uit stekjes, en planten die al ruim een jaar eerder waren gestekt en over een paar maanden klaar zouden zijn

voor de verkoop. Ze gaf ze water en verzorgde ze, ging vervolgens naar de kweekplanten om meer stekjes te nemen.

Ze was net begonnen met het stekken van een bak anemoontjes, toen Stella binnenkwam.

‘Zo, je bent druk geweest.’ Stella, haar rode krulhaar in een paardenstaart, overzag de tafels. ‘Heel druk zelfs.’

‘En optimistisch. We hebben een prima seizoen gehad, en ik verwacht dat we er nog een zullen krijgen. Als de natuur ons geen loer draait.’

‘Wil je komen kijken naar de nieuwe voorraad kransen? Hayley heeft er de hele ochtend aan gewerkt, en volgens mij heeft ze zichzelf overtroffen.’

‘Voordat ik wegga.’

‘Ik heb haar vroeg naar huis gestuurd. Ik hoop dat je dat niet erg vindt. Ze moet er nog aan wennen dat Lily bij een oppas is, al is die oppas een klant en woont ze nog geen kilometer hiervandaan.’

‘Geen probleem.’ Ze ging naar de margrieten. ‘Je hoeft niet voor ieder wissewasje mijn goedkeuring te vragen, Stella. Je managet dit bedrijf nu al bijna een jaar.’

‘Het was een excuus om hierheen te komen.’

Roz onderbrak haar werk. Haar schaar bleef hangen boven de wortels van de planten, klaar om ze af te knippen. ‘Problemen?’

‘Nee. Ik wil het al een tijdje vragen, en ik weet dat dit jouw domein is, maar ik vroeg me af of ik na de feestdagen, wanneer het een beetje rustiger is, wat tijd zou mogen doorbrengen in de kwekerij. Ik mis het.’

‘Oké.’

Stella schoot in de lach. ‘Ik kan zien dat je bang bent dat ik je routine zal proberen te veranderen, zal proberen alles op mijn manier te organiseren,’ zei ze met twinkelende ogen. ‘Ik beloof je dat ik dat niet zal doen. En ik zal je niet voor de voeten lopen.’

‘Als je dat doet, schop ik je eruit.’

‘Begrepen.’

‘Ik wilde trouwens ook met jou praten. Kun je een leverancier voor goede goedkope zakken voor aarde voor me zoeken? Om te beginnen zakken voor één, vijf, tien en vijftwintig liter.’

‘Waarvoor?’ vroeg Stella terwijl ze een aantekenboekje uit haar achterzak haalde.

‘Ik ga mijn eigen potgrond maken en verkopen. Ik heb mengsels die me bevallen voor gebruik binnen en buiten, en daar wil ik een patent op nemen.’

‘Dat is een geweldig idee. Erg winstgevend. En de klanten zullen graag de tuiniersgeheimen van Rosalind Harper kopen. Alleen moet je een paar dingen in overweging nemen.’

‘Daar heb ik aan gedacht. Ik ga niet meteen als een dolleman van start. Om te beginnen houden we het klein.’ Met nog steeds aarde aan haar handen, pakte ze een fles water van een plank. Afwezig veegde ze haar hand af aan haar blouse, voordat ze de dop van de fles draaide. ‘Ik wil dat het personeel zakken leert vullen, maar de samenstelling blijft mijn geheim. Jou en Harper zal ik de ingrediënten en hoeveelheden opgeven, maar het personeel krijgt die niet te weten. Voorlopig werken we in de grote voorraadschuur. Als het succes heeft, bouwen we er een aparte schuur voor.’

‘Overheidsvoorschriften –’

‘Daar heb ik me in verdiept. We gebruiken geen pesticiden, en ik houd de voedingsstoffen onder het toegestane niveau.’ Toen ze zag dat Stella in haar aantekenboekje bleef schrijven, nam ze een grote slok water. ‘Ik heb al vergunning aangevraagd voor de productie en verkoop.’

‘Daar wist ik niets van.’

‘Je hoeft je niet gekwetst te voelen.’ Ze zette de fles weg, doopte een stekje in wortelmedium. ‘Ik wist niet zeker of ik het zou doorzetten,

maar ik wilde de formaliteiten alvast afgehandeld hebben. Het is een troetelproject van me, waar ik nu al een tijdje mee speel. Ik heb een paar planten in deze potgrond opgekweekt, en tot dusver bevalt het resultaat me. Ik heb er nu nog een paar plantjes in gezet, en als het me blijft bevallen, gaan we ervoor. Dus wil ik weten hoeveel de zakken ongeveer gaan kosten, en de opschriften. Ik wil stijl. Kun jij met wat logo's en zo gaan stoeien? Daar ben je goed in. In the Garden moet opvallen.'

'Uiteraard.'

'En weet je wat ik echt mooi zou vinden?' Ze zweeg even, zag het in gedachten voor zich. 'Bruine zakken. Iets wat eruitziet als jute. Ouderwets, als je begrijpt wat ik bedoel. Iets wat zegt: dit is goede ouderwetse aarde, zuidelijke aarde. En ik denk dat ik bloemen die bij een cottagetuin horen op de zak wil. Eenvoudige bloemen.'

'Iets wat zegt: dit is eenvoudig in het gebruik, en uw tuin groeit als vanzelf. Ik zal mijn best doen.'

'Wil je de kosten, winst en marketingstrategie samen met mij uitwerken?'

'Je kunt op me rekenen.'

'Dat weet ik. Ik ga deze stekjes afmaken, en daarna ga ik er ook vroeg vandoor, als je me kunt missen. Ik wil nog wat kerstinkopen doen.'

'Roz, het is bijna vijf uur.'

'Vijf uur? Dat kan niet.' Ze hield haar arm omhoog, draaide haar pols en keek fronsend op haar horloge. 'Shit! De tijd is me weer ontglipt. Weet je wat? Morgen ga ik om twaalf uur weg. Als ik dat niet doe, moet je me opzoeken en wegsturen.'

'Geen probleem. Nu kan ik beter teruggaan. Tot straks.'

Toen Roz thuiskwam, glinsterde de kerstverlichting aan de dakranden, schitterden de kransen aan alle deuren en brandden er kaarsen

achter alle ramen. De entree werd geflankeerd door twee miniatuur-dennen, behangen met kleine witte lichtjes.

Ze hoefde maar naar binnen te gaan om te worden omhuld door de feestdagen. Om de trapleuningen in de hal hingen slingers van rood lint met twinkelende lampjes, en onder de trapstijlen stonden kersrode potten met witte poinsettia's. De zilveren schaal van haar overgrootmoeder was glanzend gepoetst en gevuld met glimmende rode appels.

In de salon, voor de voorramen, stond een drie meter hoge Noorse spar – beslist van haar eigen terrein. Op de schoorsteenmantel waren de houten kerstmanneltjes neergezet die ze verzamelde sinds ze zwanger was geweest van Harper, en aan weerskanten hingen verse groene takken naar beneden.

Stella's twee zoontjes zaten in kleermakerszit op de vloer met grote ogen naar de boom te kijken.

'Is het niet geweldig?' vroeg Hayley terwijl ze Lily op en neer liet wippen op haar heup. 'Is het niet fantastisch?'

'David moet hebben gewerkt als een paard.'

'Wij hebben geholpen!' De jongens sprongen op.

'Na school hebben we geholpen met de lampjes en zo,' vertelde Luke, de jongste, haar. 'En straks gaan we helpen koekjes bakken en ze versieren en zo.'

'Boven hebben we ook een boom.' Gavin keek om naar de spar. 'Niet zo groot als deze, want hij is voor boven. We hebben David geholpen met hem naar boven brengen, en we mogen hem zelf versieren.' Wetend wie de baas was in huis, keek Gavin haar vragend om bevestiging aan. 'Zei hij.'

'Dan moet het wel waar zijn.'

'Hij is in de keuken een versier-de-boom-buffet in elkaar aan het flansen.' Stella liep naar Roz toe om de boom vanuit haar perspectief te bekijken. 'Blijkbaar hebben we een feestje. Hij heeft Logan en Harper al bevolen om om zeven uur hier te zijn.'

‘Dan kan ik me beter gaan kleden voor een feestje. Geef me eerst die baby.’ Ze nam Lily van Hayley over om haar te knuffelen. ‘Voor het optuigen van een boom van dat formaat zijn we allemaal nodig. Wat vind jij van je eerste kerstboom, kleine meid?’

‘Toen ik haar op de grond zette, probeerde ze er al naartoe te kruipen. Ik popel om te zien wat ze doet wanneer ze hem helemaal versierd ziet.’

‘Dan kan ik maar beter aan de slag gaan.’ Na Lily een zoen te hebben gegeven, gaf ze haar terug aan Hayley. ‘Het is nog wel warm, maar ik denk dat we de haard moeten aansteken. En laat iemand David vragen champagne koel te zetten. Ik ben zo terug.’

Het was te lang geleden dat er met Kerstmis kinderen in het huis waren geweest, bedacht Roz toen ze zich naar boven haastte. En verdraaid als ze haar niet het gevoel gaven zelf weer kind te zijn!